

Sevgili Dostlar,

Önce kendimi tanıtayım. Ben Süleyman Cihangiroğlu. 1990 yılında 12 yaşımdayken geldim Vakf'a. 11 yıl sonra resim bölümünü bitirip 2001'de Vakıf'tan "mezun" oldum. Daha sonra Nesin Yayınevi'nde çalıştım. Ayrıca Nesin Vakfı Yönetim Kurulu üyeliği yaptım. Ali Abi bu Ocak'ta Nesin Vakfı yöneticiliğini bana devretti. Yani eski Nesin Vakfı çocuğu, yeni Nesin Vakfı yöneticisiyim. Umarım yüzümün akıyla bu zorlu işten çıkarım.

Gelecekte Nesin Vakfı'nın mezun çocukları tarafından idare edilmesini arzuluyoruz. Bakıcı annelerden Yönetim Kurulu'na kadar...

Bu size yazılmış ilk Vakıf mektubum. Bu işte yeniyim. Beceriksizliklerimi hoşgörün lütfen.

Neyimiz var neyimiz yok nerdeyse her şeyimizi götüreren sel felaketinin tam üstesinden gelecekken, Vakf'ı depreme karşı güçlendirme uğraşına girdik. Vakf'ın resmen altı üstüne geldi diyebilirim. Şu anda bir şantiyeden farksız. Bir iki aya kadar yaşanır ve daha sağlam bir yuvaya kavuşacağımızı umuyoruz.

Bu nedenle 23 Nisan şenliğimizi bu yıl iptal etmek zorunda kaldık. Seneye telafi ederiz.

Ama geleneksel Mayıs pikniğimizi "Vakfımızın yeniden doğuşu" olarak nitelendirip kutlamaların en coşkulusunu yapmak istiyoruz.

"Grup Gündođarken" ve "Ezginin Günlüđü" de o gün aramızda olacaklar. Sizler de sazlarınızla sözlerinizle günümüze renk katin. Esinizle, dostunuzla, sazınızla, pikniğinizle bekleriz. 8 Mayıs'ta, öğle saatlerinde.

Mayıs pikniğinin halka ve Aziz Nesin'e hesap verme günü olduğunu söyledi Ali Abi. İşte benim 4 aylık hesabım:

- Deprem güçlendirme çalışmasını binamızın temelinden başlayıp en üst katına doğru götürüyoruz. Daha sağlam bir bina, daha güzel oda ve salonlarımız olacak. Küçük çocuklarımız şimdilik Çatalca'daki evimizde kalıyorlar, yakında eski aile düzenimize kavuşacağız. Onlar kadar ben de sabırsızlanıyorum.

- Bu sene almayı planladığımız 6 çocuktan ilkini yılbaşı günü aldık. Diđer beş çocuk için de çalışmalarımız devam ediyor. Gelecek okul dönemine kadar onları da ailemize katmak istiyoruz. Çocuk almakla iş bitmiyor, bir de ayrıca bakıcı annelere ihtiyacımız var. Pek kolay bulunmuyor.

- Daha fazla çocuğa ulaşabilmek için Tarlabası'nda "Nesin Vakfı Tarlabası Gençlik ve Çocuk Evi" projesine girişiyoruz. O bölgede aldığımız çok kötü durumdaki komsu iki binayı yıkıp yerine 80m2'lik bir alan üzerine beş katlı bir bina tasarlıyoruz. Bunun için sponsor arıyoruz.

- Vakıf mezunları olarak, "Nesin Vakfı Mezunları Derneđini" kurduk. Başkanımız yine Vakıf mezunlarımızdan, tarih bölümünü bitiren arkadaşımız Ali Hançer. Dernek olarak mezunlar dışında da üye kabul ediyoruz. Bir nevi destekleme derneği gibi çalışacak.

Bu arada bir baksa mezunumuz, Ali Abi'nin son mektubunda söz ettiği matematik yüksek lisansıyla yetinmeyip göklere merak salan Ulaş arkadaşımız ilk deneme uçuşlarına başladı.

- “Nesin Vakfı Çiftliği” gün geçtikçe daha da güzelleşiyor. Vakıf mezunlarımızdan Kamuran çiftliğin sorumlusu. Arkadaşım diye söylemiyorum ama bize yakışır bir iş çıkardığını söylemeliyim. Vakf'ın süt, yoğurt, kaymak, peynir, tereyağ, et, reçel, salça, turşu ve domatesinden biberine kadar birçok besin ihtiyacını karşılıyor. Üstelik en doğal şekilde.

Dostlarımızın kiminin ayağı alıştı, ara ara uğrayıp ihtiyaçlarını buradan karşılıyorlar. Çiftliğimiz ayrıca güzel havalarda piknik imkanı da sunuyor.

Kamuran'ı durdurmak mümkün değil, gerçeğiyle yetinmedi; bir de sanalını kurdu çiftliğin: Facebook'ta “Nesin Vakfı Çiftliği”ni mutlaka ziyaret edin. “Nesin Vakfı Çiftliği (kamurandemirkesen@hotmail.com)”

- 2007'de kurulan Matematik Köyümüz giderek büyüyor ve güzelleşiyor. O Köy'e komşu Sanat ve Felsefe Köyleri düşünüyoruz. Proje olgunlaştığında Ali Abi sizlerle paylaşır.

Birkac gece önce gördüğüm bir rüyayı anlatarak bitirmek istiyorum mektubumu.

Aziz Dede'yi gördüm. Bana yapılacak işleri soyluyor, nasihatlerde bulunuyordu. Bir de bir kutunun içindeki yakılacak başka kutulardan sözediyordu; maviler yakılacak, kırmızılar kalacaktı. Daha nice yapılacak işi tek tek büyük bir titizlikle sıralıyordu. Hararet bastı. Yöneticiliğin ağırlığı rüyalarım giriyor. Uyandım; bir oh çektim, rüyaymış dedim ilk anda. Sonra bir burukluk; Aziz Dede'yi bir daha kimbilir ne zaman görürüm diye.

O gün boyunca ölümünden bir hafta önce, kötüleştiğinde beraber hastaneye gittiğimiz günü düşündüm. Şoför koltuğunda Tarkan, yanında ben, arka koltukta Aziz Dede ve yanında Ali Abi.

Aziz Dede'nin sanki o gün ölecekmış gibi Ali Abi'ye kendisinden sonra yapılacakları sıralamasını unutamayacağım. İşte o gün duyduklarım ve bu rüyalar sorumluluğumuzun kamçısı şimdi...

Şimdilik bu kadar, gerisi Mayıs pikniğine...

Görüşmek dileğiyle.

Hepimizden sevgiler, saygılar.

Süleyman Cihangiroğlu